

[Hvidberg.]

Sag, kunne staa til Regnskab for det, vi har gjort. Det gælder da om, at vi til den Tid kan sige, at vi intet fortryder, og at vi vilde handle ganske paa samme Maade, hvis vi kunde gøre det om. Vi husker alle, hvordan Herman Goering efter Röhm-Revoltten i Tyskland i 1934 aabent erklærede, at ikke faa Personer var gaaet med i Løbet ved en Fejltagelse, og dermed syntes Sagen i og for sig at være udtømt. Men en saadan Betragtningssmaaade over for Menneskeliv er ikke nordisk, men derimod nazistisk. Respekten for det enkelte Menneskes Individualitet er en Værdi, som vor europæiske Kultur har faaet i Arv fra Bibelen, og det er en af de Ting, vi ønsker bevaret i vor europæiske Kultur.

En anden Ting, man ogsaa vil kunne blive enig om, er, at Staten ikke kan lade sig lede af noget Pres, der smager af moralistisk Farisæisme eller paa nogen Maaade smager af primitive Hævningstinkter eller sadistiske Tilbøjeligheder. Men hermed hører vel i og for sig ogsaa Enigheden mellem Etikere op i denne Sag, og jeg skal nu altsaa tale paa mine egne Vegne.

Jeg mener at maatte give de Etikere Ret, som hævder, at Motivet til Statens Anvendelse af Dødsstraf kan ikke søges blot deri, at den er Samfundets Nødværg. Motivet kan heller ikke søges i det afskrækkende og forebyggende Moment, den indeholder. Den Slags psykologisk-sociologiske Motiveringer taget alene for sig forekommer mig i og for sig at være uværdige for Staten. Dødsstraffen maa begrundes deri, at den skyldige har rettet et saa alvorligt Angreb paa den Retsorden og det Fællesskab, som vort Samliv hviler paa, at denne Retsorden og dette Fællesskab rejser sig mod ham og frakender denne Angriber enhver Ret og altsaa dømmer ham til Døden. Spørgsmaalet er saa, om de, der ifølge dette Straffelovsforlag vil hjemfalde til Dødsstraf, virkelig kan siges at have rettet et saa alvorligt Angreb paa vor Retsorden og vort Fællesskab. Jeg mener, at de har gjort det, og jeg bøjer mig derfor for Dødsstraffens Nødvendighed.

Jeg vil gerne føje til, at jeg ikke nærer nogen religiøs Betænkelse derved. Ingen dansk Præst vilde nægte at betjene disse Folk, som de vilde betjene ethvert andet Menneske, tage imod deres Skriftemaal og tilsige dem Syndsforladelse, naar de vendte sig bort fra deres Forførelse i Anger. Den kristne ved, at disse Mennesker ikke er udelukket fra Guds Naade, men dette kan ikke fri dem for Følgerne af deres Forbry-

delse. Den borgerlige Straf maa alligevel gaa sin Gang. Den, der for Alvor har indset sin Skyld og omvendt sig fra sin Forsyndelse, vilde vel sagtens næppe heller ønske det anderledes. Han vilde i alt Fald ønske paa en eller anden Maade at komme til at sone.

Til sidst vil jeg gerne blot bemærke, at man heller ikke kan se bort fra den Omstændighed, at Dødsstraffens Indførelse i dette Straffelovsforlag giver Statens Straf en Alvor, som jeg er bange for, at Straffelovsforlaget ellers maatte savne. Paa den anden Side mener jeg, at Dødsstraf er noget ganske exceptionelt, noget, der kun kan anvendes i ganske særlige Tilfælde. Et saadant Tilfælde er det, vi her har oplevet. Dødsstraffen er knyttet til dette Straffelovsforlag, og jeg vil derfor gerne til sidst sige, at jeg hilser med Glæde, at den højtærede Justitsminister har understreget, at det ikke er Tanken at foreslaa nogen almindelig Ændring af den gældende Borgerlige Straffelov paa dette Punkt.

Oluf Pedersen: Minister Juul Christensen sagde, at „Randers Dagblad“s og „Randers Amtstidende“s Referater var urigtige. Er det ogsaa forkert, hvad der er refereret i „Randers Socialdemokrat“, hvor der staar:

„Skulde det ske, at man vil forsøge at bryde Modstandsbevægelsens Linie, kan jeg spaa, at den siddende Overgangsregering ikke vil blive ret gammel, og det vil ikke være til Gavn for Landet.“

Det er ganske givet, at der heri ligger en Trusel, mere eller mindre dulgt, men Ministeren bestrider det jo. Hvis man ser det nøjere efter, vil det dog nok vise sig, at Beskyldningen og Truselen er der, den er bare saadan indsvøbt som alt, hvad der kommer fra Dansk Samling.

Det gælder vel saa ogsaa, at det ikke er rigtigt, hvad der staar i samme Blad, at Ministeren har udtalt:

„Vi husker, hvorledes Scavenius-Politikken altid vilde bøje af, altid vilde give efter for Tyskernes Krav. De gamle Rigsdagstidender er egentlig en forfærdelig Læsning.“

Her kommer Ministeren altsaa med et mægtigt Angreb paa Rigsdagen. Hvad er det, der er det forfærdelige? Er det tørt eller kedeligt, er det moralsk anstødeligt, det Ministeren har fundet i Rigsdagstidende, saa kom frem med det. Er der nogen som helst Mening i, at en ny Mand, der lige er kaldt herind, og som ingen har kendt før, rejser rundt som Minister og angriber Rigsdagen — det synes jeg man bør være for-